

Kovács András Ferenc

BERZSENYIS, ANTIK

„*Favete linguis*”
(Horác)

Nem valék barbár Helicon dicsője,
Nem babér vált meg s dithyrambi fénykör –
Glóriájával gurigázzon el más,
Múttekepályán.

Phoebus és Bacchus korosult kölökje,
Lettem antikvár, keserült zсібárus,
Könyveket nyűvő, tunya kompilátor –
Lelki kukázó.

Meghiszem, mert mán csupa verselőkkel
Rakva dőlting tán a magos poézis –
Debrecen s Pest is tele Széphalommal,
Dunsztig a Kunszttal.

Megvagyok, nem kell divatot kreálnom,
Szót facsarnom, feszt szöveget tekernem –
Lenne bár vandál s hevenyebb tudatlan
Szellemi vázám!

Medvetempómmal maradok vidéki
Virtusok, formák lecsepült cselédje –
S nem rideg csordát terelő ripók báb,
Pallagi vátesz.

Morpheus ringat, Thanatos se késhet –
Tenghetek csúfos, citerátlan árnyként
Orcusomban... Hess, siketült tanonchad,
Elmezajongás!

Jó lesz egy kis csönd, nyugizás, miegymás.
Várni bölcsebb vón' – beledöglöm úgyis...
Orpheust bőszen darabokra tépték,
S *hangja* bolyong még.

EZREDÉVI ÓDÁKOK

*„Iam Fides et Pax et Honos Pudorque
priscus et neglecta redire Virtus
audet, adparetque beata pleno
Copia cornu.”*

*„már a Béke, Hit, Becsület, Szemérem
s elhagyott Virtus közibénk mer újra
térni, és kincses szarujával eljött
végre a Bőség.”*

*(Horatius: CARMEN SAECULARE –
Bede Anna fordításában)*

Porschevilág bús vengere, szómagyar!
Pártház, Erény nix – kerge fuvalkodik,
S a görcs fakóit mézbe mártott
Csőre dühös diadalra vészli.

Egy nagy be rondán púz ki a tónusán,
Zabált ipart oszt pátriatöbblet itt:
Bér, resztli, akkord így lerágot,
S rébuszokat hivatal borítja.

Kegyvert ziláltak, akta pribékjei,
Hadartan elzárt vécei hörgenek
A tépett észkorláti főknek,
S vad zabolák köpetet dagasztnak.

De virtusoknak fajlani lőtt sebit
Vártába hűl még sok hebegő fajank:
Sümölcstanász s kormányfi elmén
Hágni futó henye had dadog szöszt.

Épp rezg elalvó zengzeti lelkezet!
Zordíts, donorkám, nőjön e szervező!
Szemlélem valkúr vartyogását
S halni rogyó tarifák szökését

Át trampli gyászson. Nem sok a sáp, ha nem
Félek – szavaz gép, feszt buta bólogat...
Csesztetve Rómát föl Budává
Kezd maratont, s fut akárki mezsgyén.

Imídzsen is szól – iszkol a célsiker,
 Grimázsolókon pörsen a patt s a pöff:
 Hirig bekattan, kvitt a hittan,
 S titkon a diktafon újra gerjed.

Ódákokat fú szájmuzsik, ám a sárm
 Thrákog, fölömleng gurgula szittyain,
 Leszarmatázva sziklaport hint –
 S torkon a bő szaru fürtje szörcsöng!

Gürtölve kürcöl, bódul a pépmöteg...
 Gyúl, sörbe hörren, hóböre bőrglobál –
 Lemarketinges hitlerolgat,
 Susztereken pajeszél, pufajlik.

Ezer kihívást mázlik az agyzsiger –
 Gaz arculatján pénzlene rózsaszínt.
 Szkleróz az élet – elsumérol...
 Óh, Babylon stabilon leomlett!

Orbán Ottó

65

Egy öregember ül a színpad közepén álló fotelben.
 A fotelben egy öregember ül.
 Az arca rommező, az orra hegyes, mint a szög.
 Naphosszat nem beszél, mert nincs kihez beszélnie, és annyira még nem öreg, hogy
 magában motyogjon.
 S ha volna is kihez beszélnie, mit mondana?
 Hogy ő is volt egyszer fiatal, s hogy őt is fölmagasztalták s leszopták különféle nők?
 „Bruhaha,” röhintené el magát az ördög, aki megrögzött szokása szerint az óra
 számlapján keringőzik, „menő szöveg, mi?”

Egy öregember ül a színpad közepén.
 A fotelben egy öregember ül.
 Lassan sötétedik.